

BALLADA

Mit üzen a télközép? Néma, nem mondhat semmit sem. Ülsz a kocsmá ködében, pár ember hallgat itt, üldögélnek csendesen. Nemrég a partot jártad, a hideg homokot, süllyedt s csikorgott, most borod iszod, és hallgatsz te is a csendben. Kint füst teríti be a fákat, s köd a víz felett, valaki rendel, valaki csak felnevet. A kocsmá ködében elivott arcok, ölbe ejtett kezük megremeg, kérnek újra, s ha teli a pohár, kezük darabig nem remeg. Kint köd ül, bent az emberek.

Mondhatnád nekik (miért nem mondod?), ez a nap is élet, lesz még ünnep, ha felszáll róluk a harag, s kiköpik a rossz pénz dühét, hogy látod régi bátor arcukat, mit még nem roncsolt a késidő, szemük fényét, mire nem borult felhő, mondhatnál pár szót a tél s a fák szomorú titkáról, a rájuk váró nőkről, kihűlt vacsorákról, a távol futó utakról, hol sose jártak, de a nap alig mozdul, s a torony órája is késve kondul, iszod csöndben a borod, nyeled az ősi bánatot, majd vissza a néma partra, hol köd vonaglik meztelen, hallgat, némaságát elleled.

ELTELT

Már közeledik az éjfél, csak a kislámpa fénye (meztelen hold tavasszal), csukódik a folyó, magára húzza a fény maradékát, árnyak lassú karavánját. Nemrég értünk haza, vad nyár volt,

kutyám itt fekszik, elernyedte lábai remegnek,
álmában fák alatt futkos, alszik a család is,
nyugodt álommal alusznak, eltették magukat
holnapra. Én nem teszem el magamat sehova,
hallgatom a lélegzetüket, neszeket, egy öreg
bútor roppanását, talán azon az őszi réten állt,
hol kutyám most boldogan szalad, ülök a fűzet
fölött, hamutartóm csikkekkal tele, ahogy én is
a kihúzott szavakkal, korommal, a korommal.

Nemrég anyám mesélt nekem, szavait tovább-
adtam, de a termőre fordult gyerekek már saját
történetükre vágynak, s amivel kötöttem őket,
aranyfonál, tépve leng a levegőbe. Elketyegtem,
barátaim, az ég összefeküdt a földdel, s eltölt
a tél szaga. Milyen gyorsan eltelt az éjszaka.

FOHÁSZ A TESTHEZ

Szemeim, én két rossz szemem,
tarts ki, míg új tavasz ébred,
nézd a gyereket, a kertet,
az eget, s nevetést fakassz,
gömbölyítsd a virág kelyhét,
csorbítgasd a füvek élet,
gyógyítsd a fasuhanc kérgét.

Kezeim, én két gyöngye kezem,
tarts ki, míg a nyár kora eljön,
a munkádban el sose lankadj,
ne hagyj merülni szégyenemben,
papírt simíts, ceruzát faragj,
szaporítsd az éhes szavakat,
törölj, húzz, tétlen sose maradj.

Derekam, én fájó derekam,
tarts ki a következő őszig,
segíts, hogy ne gondoljak rosszra,
ha fa törzsét hasadni látom,
és felnő a fájdalom bokra,
ha pedig levél hullna porba,
készen nézzek a csillagokra.

Arcom, én maradék arcom,
tarts ki, míg a tél is betör,
tartsd ki magad szülő szélbe,
a tenger felől jövőbe,
hadd kísérjen el hazáig,
a betelt álom partjáig,
végső napok szakadtáig.

CSAK NÉZNELEK

„sötét, veszett, sötét, veszett”
(Robert Burns)

Ha ülnél a vízparton
esőben, vad szélben,
ölelnék, hogy ne fázz,
s te, mintha napfényben

feküdnél a parton,
nagy szélben, az esőben,
s én csak ölelnék,
mert félnél elmenőben,

s ha indulnál messzire
a vízen át, a vízen át,
kérném a néma révészt,
ne vigyen át, ne vigyen át,

állnék sötéten, veszetten
a feltámadó szélben,
mint ki imádkozni tanul
a szétrobbanó fényben,

nem várnék többé senkit,
csak néznék, lélek, míg nem
elsuhan hajód, s tűnik
égő naptól sebes vízen –

